

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Tovenaar van Oz: De Redding (13/24)

De Laffe Leeuw was zeer verheugd te horen dat de Boze Heks was gesmolten door een emmer water, en Dorothy opende onmiddellijk de poort van zijn gevangenis en liet hem vrij. Ze gingen samen naar het kasteel, waar Dorothy's eerste daad was om alle Winkies bij elkaar te roepen en hen te vertellen dat ze niet langer dienaren waren.

Er heerste natuurlijk grote vreugde onder de gele Winkies, want ze hadden jarenlang hard moeten werken voor de Boze Heks, die hen altijd met grote wreedheid had behandeld. Ze hielden deze dag voortaan als een feestdag, toen en altijd daarna, en brachten de tijd door met feesten en dansen.

"Als onze vrienden, de Vogelverschrikker en de Blikken Houthakker, maar bij ons waren," zei de Leeuw, "zou ik ook heel gelukkig zijn."

"Denk je niet dat we ze kunnen redden?" vroeg het meisje bezorgd.

"We kunnen het proberen," zei de Leeuw.

Dus riepen ze de gele Winkies en vroegen hen of ze wilden helpen hun vrienden te redden, en de Winkies zeiden dat ze graag alles zouden doen wat in hun macht lag voor Dorothy, die hen uit hun gevangenschap had

bevrijd. Dus koos ze een aantal Winkies uit die eruit zagen alsof ze het meeste wisten, en ze gingen allemaal op weg. Ze reisden die dag en een deel van de volgende dag totdat ze bij de rotsachtige vlakte kwamen waar de Blikken Houthakker lag, helemaal gehavend en verbogen. Zijn bijl lag naast hem, maar het blad was verroest en het handvat was afgebroken.

De Winkies tilden hem teder in hun armen en droegen hem weer terug naar het Gele Kasteel, terwijl Dorothy onderweg een paar tranen liet vallen bij het droevige lot van haar oude vriend, en de Leeuw somber en bedroefd keek. Toen ze het kasteel bereikten, zei Dorothy tegen de Winkies:

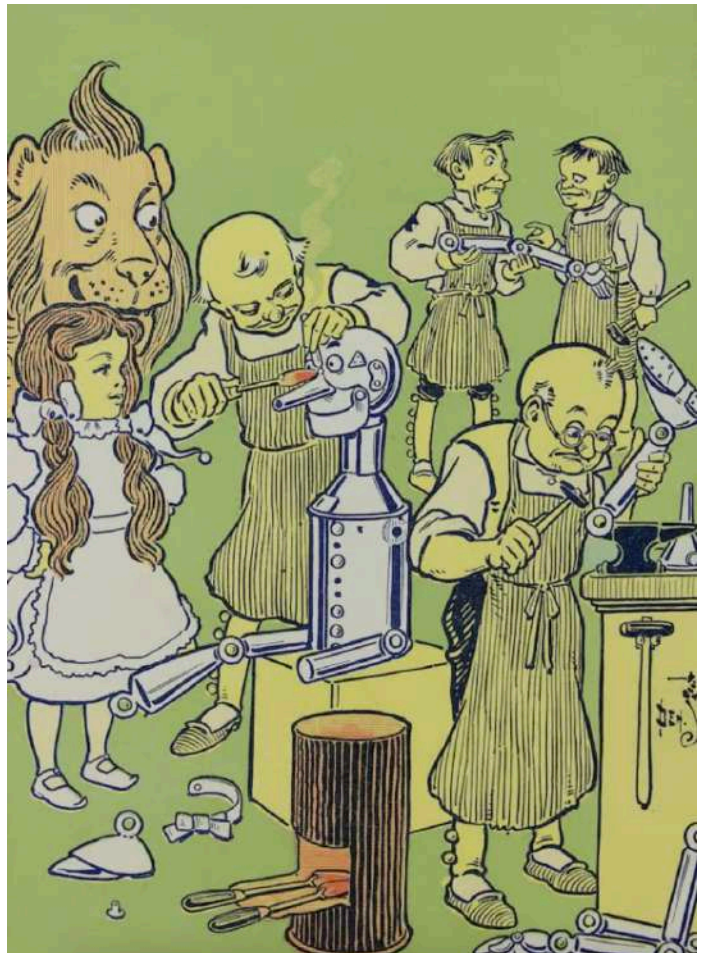
"Is er onder jullie een smid?"

"Ja zeker, sommigen van ons zijn zeer goede smeden," was het antwoord.

"Stuur ze dan maar naar mij," zei ze. En toen de bliksmeden kwamen en al hun gereedschap in manden meebrachten, vroeg ze: "Kunnen jullie die deuken in de Blikken Houthakker uitdeuken en hem weer in vorm buigen en hem aan elkaar solderen waar hij gebroken is?"

De bliksmeden bekeken de Houthakker aandachtig en antwoordden toen dat ze dachten dat ze hem konden repareren, zodat hij weer net zo goed zou zijn als altijd. Dus gingen ze aan het werk in een van de grote gele kamers van het kasteel en werkten drie dagen en vier nachten lang, hamerend en draaiend en buigend en solderend en polijstend en duwend op de benen, het lichaam en het hoofd van de Blikken Houthakker, totdat hij uiteindelijk weer rechtop gezet kon worden in zijn

oude vorm en zijn gewrichten weer net zo goed functioneerden als altijd. Zeker, er zaten verschillende losse plekken blik op hem, maar de bliksmeden deden goed werk, en aangezien de Houthakker geen ijdele man was, vond hij de plekken helemaal niet erg.

Toen hij eindelijk Dorothy's kamer binnenliep en haar bedankte voor haar redding, was hij zo blij dat hij tranen hilde van vreugde, en Dorothy moest elke traan zorgvuldig met haar schort van zijn gezicht vegen, zodat zijn gewrichten niet weer zouden gaan roesten. Tegelijkertijd hilde ook zij dikke tranen door de vreugde haar oude vriend weer te zien, en deze tranen hoefden niet weggeveegd te worden. Wat de Leeuw betreft, hij veegde zijn ogen zo vaak af met het puntje van zijn staart dat deze behoorlijk nat werd, en hij was verplicht naar buiten te gaan naar de binnenplaats en zijn staart in de zon te houden totdat hij droog was.

"Als we de Vogelverschrikker maar weer bij ons hadden," zei de Blikken Houthakker, toen Dorothy klaar

was met het vertellen van alles wat er was gebeurd, "dan zou ik heel gelukkig zijn."

"We moeten proberen hem te vinden," zei het meisje.

Dus riep ze de Winkies om haar te helpen, en ze liepen de hele dag en een deel van de volgende dag totdat ze bij de hoge boom kwamen waar de Gevleugelde Apen de kleren van de Vogelverschrikker in de takken hadden gegooid.

Het was een hele hoge boom en de stam was zo glad dat niemand erin kon klimmen; maar de Houthakker zei meteen: "Ik zal de boom omhakken, en dan kunnen we de kleren van de Vogelverschrikker pakken."

Toen de bliksmiden aan het werk waren om de Houthakker te repareren, had een andere Winkie, die goudsmid was, een steel van massief goud gemaakt en die op de bijl van de Houthakker gemonteerd. Anderen polijstten het lemmet totdat alle roest was verwijderd en de bijl glinsterde als gepolijst zilver.

Zodra hij had gesproken, begon de Blikken Houthakker te hakken, en binnen korte tijd viel de boom met een klap om, waarop de kleren van de Vogelverschrikker uit de takken vielen en op de grond rolden.

Dorothy pakte ze op en liet de Winkies de kleren terugbrengen naar het kasteel, waar ze gevuld werden met mooi, schoon stro; en kijk daar was de Vogelverschrikker weer! Net zo goed als altijd, en hij bedankte hen keer op keer voor zijn redding.

Nu ze weer herenigd waren, brachten Dorothy en haar vrienden een paar gelukkige dagen door in het Gele Kasteel, waar ze alles vonden wat ze nodig hadden om het hen naar hun zin te maken.

Maar op een dag dacht het meisje aan tante Em en zei: "We moeten nu terug naar Oz en zijn beloftes opeisen."

"Ja," zei de Houthakker, "eindelijk zal ik mijn hart krijgen."

"En ik zal mijn hersenen krijgen," voegde de Vogelverschrikker er blij aan toe.

"En ik zal eindelijk moed hebben," zei de Leeuw nadenkend.

"En ik ga terug naar Kansas," riep Dorothy, terwijl ze in haar handen klapte van vreugde. "Oh, laten we morgen naar de Stad van Smaragd vertrekken!"

Dat besloten ze te doen. De volgende dag riepen ze de Winkies bij elkaar en namen afscheid van hen. De Winkies vonden het jammer dat ze weggingen, en ze waren zo dol op de Blikken Houthakker geworden dat ze hem smeekten te blijven en over hen en het Gele Land van het Westen te regeren. Toen ze ontdekten dat ze vastbesloten waren om te gaan, gaven de Winkies Toto en de Leeuw elk een gouden halsband; en aan Dorothy gaven ze een prachtige armband bezet met diamanten; en aan de Vogelverschrikker gaven ze een wandelstok met een gouden punt, om te voorkomen dat hij struikelde; en aan de Blikken Houthakker boden ze een zilveren oliekan aan, ingelegd met goud en bezet met kostbare juwelen.

Alle reizigers hielden op hun beurt een mooie toespraak voor de Winkies, en ze schudden hen allemaal zo hard de hand dat hun armen er pijn van deden.

Dorothy ging naar de keukenkast van de Heks om haar mand te vullen met voedsel voor onderweg, en daar zag ze de Gouden Helm. Ze probeerde het op haar eigen

hoofd te zetten en ontdekte dat het precies paste. Ze wist niets van de magische kracht van de Gouden Helm, maar ze zag dat hij mooi was, dus besloot ze hem te dragen en haar eigen zonnehoedje in de mand te leggen.

Toen ze zich op de reis hadden voorbereid, vertrokken ze allemaal naar de Stad van Smaragd; onder luid gejuich van de Winkies die hen een hele goede reis toewensten.